

**Hoe ik
ontdekte
wat
liefde
was**

**BOLLE
DE ZWERFKATER**

Bolle de zwerfkater

hoe een bange kat ontdekte wat liefde was

door hemzelf verteld

Vooraf

Alles is nu anders.

Nou ja, niet alles. Maar wel veel.

Ik ben natuurlijk nog steeds gewoon mezelf. Een grote bangige verlegen katerman.

Maar ik heb een huis en een tuin, ik heb mensen en ik ben veilig.

Ik heb nu best een beetje zelfvertrouwen gekregen.

Dat had ik nooit gedacht, toen ik nog een zwerfkater was.

Ik ben een denker geworden.

Omdat ik niet meer de hele dag bezig ben met kindertjes maken, vechten en eten vinden heb ik daar de tijd voor.

Als het lijkt alsof ik gewoon lig te soezen, denk ik na.

Ik denk na over hoe ik hier ben gekomen, en aan hoe het was in de tuinen. Hoe alleen ik was, en hoe koud ik het had.

Ik denk over het leven en de liefde. Over de dood en het verdriet.

En ik vraag me af wat het langste duurt.

Soms, als ik aan het spelen en rennen ben, stop ik ineens.

Dan weet ik weer dat ik dat niet mag van Mol.

En als Mol iets niet wil, kun je dat beter niet doen.

Het is meer dan drie jaar geleden dat ik Mol voor de laatste keer zag. Maar ik herinner me presies hoe het was.

Hoe het was, en hoe het is geworden zoals het nu is, heb ik hier opgeschreven.

Zodat iedereen kan zien dat er liefde is, als je maar goed oplet.

Bolle

1. ZO BEGON HET

Het regende al dagenlang. En nog steeds was het water niet op.

Ik probeerde te schuilen onder struiken en bomen. Maar dat ging niet meer, want alles was nat. De bladeren, de struiken, het gras en ik zelf ook. Mijn vacht stond in kletsnatte stekels op mijn lijf, ik leek wel een hele grote egel.

En ik was moe, zo heel erg moe.

Want ik moest de hele tijd op alles om me heen letten.

Alsof ik in de djungel was. Maar dan eentje waar het nat en koud is.

Soms dacht ik dat ik een oud schuurtje of een afdakje had gevonden om droog te kunnen zitten, en misschien zelfs eventjes te slapen. Maar dan werd ik altijd weer weggejaagd. Door mensen, of door katten.

Dus ik durfde niet te slapen, alleen een beetje te doezelen.

Ik had ook heel erge honger, want ik had al een tijdje bijna niks gegeten.

Dat kwam omdat ik niet terug durfde naar de tuin waar ik altijd gevoerd werd.

In die tuin woonde ik, samen met een groep andere katten. We durfden allemaal niet in huis bij mensen te wonen. Dan heet je een wilde kat. Of slecht gesoosjاليةeerd.

Ik was niet zo wild, vond ik zelf, en de poezen uit de groep ook niet.

Maar de katers uit die groep gingen me ineens steeds aanvallen en weggagen. Het waren jonge fitte katers, die wel doorhadden dat ik niet zo dapper ben en ook al wat ouder. En een beetje bangig

aangelegd.

Die katers wilden graag de baas zijn van de groep. Zo gaat dat in de natuur, zeiden ze.

Nou, mooie boel dan. Ik was er wel klaar mee, met die natuur. Elke keer als ik nog in de tuin kwam kreeg ik klappen of werd ik gebeten door een van de jongere katers. Soms zelfs door allemaal tegelijk.

Dan dacht ik: dapper hoor, met zijn allen tegen één. Maar ja, dat zei ik maar niet.

Ik wilde daar nu dus niet meer eten. Want ik kon natuurlijk niet tegelijkertijd eten en opletten dat ik niet in elkaar geslagen werd.

Daarom was ik al weken op zoek naar een andere plek om te wonen. Maar overal waar ik kwam woonde al een kat, of waren er mensen die niet wilden dat ik hun tuin inkwam.

Zo was ik dus nat, koud en hongerig geworden. En een beetje wanhopig.

Want o, ik heb zo'n hekel aan regen. Nu nog steeds. Maar toen nog meer.

Toen het nog warm en droog was had ik al een tijd rondgekeken bij het huis van een damespoes.

De poes was prachtig, met bijna dezelfde vacht had als ikzelf heb. Alleen was die van haar donkerder, en glansde als flu-weel als de zon er op scheen.

Ze had een grote snor, korte stevige pootjes, mooie ogen en een trotse houding. Ze zag er heel stoer uit.

En trouwens, ze zag er niet alleen stoer uit, ze was ook stoer.

Want als ik de tuin inkwam, blies ze naar me. Of ze gromde. En ze dreigde me een mep te geven.

Ik zag dat ze al wat ouder was, maar ze barstte nog van het

zelfvertrouwen. En ze kon heel hard krijsen en net zo hard rennen, dus ik zorgde wel dat ik uit haar buurt bleef. Ik was toch wel een beetje bang van haar. En bovendien vecht ik niet met een dame.

Aan het einde van haar tuin was een schuurtje. Als ik op het dak zat, kon ik de tuin inkijken, zonder dat ik zelf gezien werd. Ik zat de hele zomer op het schuurtje, en keek naar beneden. Het was net alsof ik televisie zat te kijken. En dat er dan een hele mooie film is, op die televisie.

Bij de stoere poes woonden twee mensen. Een mannetje en een vrouwtje.

Zo kwam ik er achter hoe de poes heette.

Die mensen noemden haar namelijk Molly.

En ze aaiden haar, en gaven haar kusjes. Ze kreeg zelfs brokjes of natvoer geserveerd op de stoel waar ze op lag.

Het kostte me moeite om niet op dat eten af te rennen.

Eerlijk gezegd had ik dat ook een keer geprobeerd.

Nou, *nooit* meer. Molly zette een keel op en achtervolgde me tot op het dak van het schuurtje.

Molly lag altijd op een stoel met een rieten zitting, achter in de tuin.

Het was overduidelijk haar stoel. Soms krabde ze even aan de stoel, om dat nog duidelijker te maken.

Ze lag heerlijk in het zonnetje, at af en toe wat en werd geknuffeld.

Zoiets had ik nog nooit gezien. Ik wist niet eens dat het kon, om zo te leven.

Waar ik vandaan kwam, was alleen ruzie en schreeuwen en slaan en schoppen.

Daarom was ik buiten gaan wonen. En ik wist zeker dat ik nooit, maar dan ook nooit meer bij mensen in huis ging wonen. Dat er mensen waren die me voerden, daar was ik blij mee. Maar ik wilde verder niks met ze te maken hebben, met mensen. Leer mij mensen kennen.

Nu het zo hard regende was Molly natuurlijk binnen, in haar huis.

Ik had al gezien dat ze een eigen deurtje in de grote deur had, waardoor ze naar binnen en naar buiten kon. Dat deurtje zou ik ook kunnen gebruiken. Ik had gezien hoe Mol dat deed, en ik dacht dat mij dat ook wel zou lukken. Maar er was een probleempje.

Niet alleen Molly zelf joeg me weg. De vrouw van Molly deed dat ook.

Ik probeerde er steeds voor te zorgen dat die me niet zag, want dan wérd ze me toch een partij kwaad. Het leek Mol wel. Ik snapte dat eigenlijk wel een beetje, als ik heel eerlijk ben. Want ik had Popje, die ook bij Mol in huis had gewoond en die nu een hele mooie ster was, een keer zo hard gebeten dat mijn hele gebit in zijn voorpootje stond. Arme Popje. Hij bloedde, had erg veel pijn en moest naar de dierendokter. Molletjes vrouw was daarom boos op mij. Als ze me zag kwam ze naar buiten met iets waar water uit kwam, en spoot dat naar me. Ze riep dat ik weg moest wezen, en rende me soms ook nog achterna. Ze riep zelfs iets van 'rotkat'. Ja, echt waar. Dus dan maakte ik dat ik wegkwam. Eigenlijk wist ik niet helemaal zeker voor wie ik banger was: voor Molly of voor haar vrouw.

En toch leken Molly en haar vrouw helemaal niet bang voor elkaar.

Dat verbaasde me.

Nadat ik ze een tijdje vanaf het dak bestudeerd had, begon ik iets te begrijpen.

Dat ze misschien allebei wel een hoop lawaai maakten en gevaarlijk leken, maar dat dat uiteindelijk niet zoveel voorstelde.

Ik had bedacht dat ik zou moeten proberen om Molly en haar vrouw te laten weten dat ik niet gevaarlijk ben. En dat ik niet meer degene was die Popje ooit had gebeten.

Toendertijd was ik namelijk nog echt een kater. Met alles erop en eraan.

Inmiddels was ik nog steeds wel een kater, maar met twee onderdelen minder.

Ik was door een stichting gevangen en gekastreerd. Zo heet dat, geloof ik.

En nu was ik niet meer zo bezig met kater-zijn, en vechten, en de sterkste zijn.

Ik was er mee begonnen om vaak in de tuin naast die van Molly te gaan zitten.

Zo kon ik Mol zien, en Mol mij. Dan kon ze vast langzaam aan me wennen.

En als ik me een beetje verstopte achter de struiken, kon Mols' vrouw me niet zien.

Soms liep ik zelfs ongemerkt door de tuin van Mol.

Dan beeldde ik me in dat ik daar ook woonde, samen met Molly.

In mijn dromen lagen we naast elkaar in het zonnetje, op onze eigen stoelen. We vielen in slaap van de warmte, en we werden wakker omdat die mensen ons lekkere hapjes brachten.

En misschien, héél misschien, zouden we wel verkering kunnen krijgen, Mol en ik.
Die mensen, die bij haar hoorden, die hoefden niet zo voor mij.
Maar goed, dat wilde ik nog wel over het hoofd zien.

Ik had geprobeerd om alles met kleine stapjes op te bouwen.
Om als het ware achtergrond te worden.
Net als in de djungel, als er op je gejaagd wordt. Of net als
wanneer je zelf op jacht bent. Dat je gewoon onderdeel van het
landschap wordt terwijl je op je prooi loert.
Niet dat ik zelf zo'n jager ben, maar toch. Het is instinkt, zo heet
dat. Dus ik kon dat ook.
Als ik deed alsof ik onzichtbaar was, zouden ze me eigenlijk niet
eens meer opmerken, Mol en die mensen.
Maar nu met alle regen duurden die stapjes en dat instinkt en die
onzichtbaarheid me te lang.
Ik was lang genoeg onderdeel geweest van het landschap; die natte
tuin. Nu moest en zou ik in dat huis zitten.
Warm, droog en veilig, met Molly.
En desnoods dan ook maar met die mensen.
Want alles was beter dan dit.

Ik ging dus bij dat kleine deurtje zitten.
Misschien zou ik wel ongezien binnen kunnen komen, en me
kunnen verstoppen.
Terwijl ik dat bedacht en met mijn voorpoot tegen het deurtje
duwde, hoorde ik geluid in huis.
De vrouw was druk aan het praten, en het leek erop dat ze me
had gezien. Ik hoorde de man ook iets zeggen, en probeerde te
begrijpen wat hij zei.
Maar toen was het al te laat: de vrouw deed de grote deur open,

had dat spuitding in haar hand en zei dat ik héé-éél snel weg moest wezen.

Het was nu of nooit.

Ik hield mijn kop scheef, keek haar aan en zei met mijn allerhoogste stem "Piep?"

De vrouw liet haar hand zakken, keek me aan en zei iets als dat heb ik weer.

Ze ging opzij, zei iets tegen de man, die begon te lachen, en liet me binnenkomen.

Later, toen we elkaar al goed kenden zei de vrouw tegen me dat ze overal tegen kon, behalve tegen piepstemmetjes.

Gelukkig maar dat ik geen lage stem heb.

2. ALLES IS NIEUW

Dus toen mocht ik binnen komen. Ja, en dan.
Hoe moest je dat ook al weer doen, binnen wonen. In een huis, met mensen.

Ik wist het niet meer precies, en daar werd ik best zenuwachtig van.

Ik was bang dat ik iets fout zou doen, en dat ik daarom straf zou krijgen. Dat ik geslagen zou worden of dat ik een schop zou krijgen. Van de manmens. Want ik wist heus wel dat manmensen dat deden.

Zo ging dat in mijn eerste huis ook, waar ik weggelopen was. Of nou ja, misschien ben ik wel buiten de deur gezet. Maar wat doet het er toe.

Ik was daardoor in ieder geval bang voor mensen geworden, vooral voor manmensen.

En nu kwam ik toch weer in een huis. Met mensen. En dan ook nog eens een mannetjesmens.

Ik wilde het wel proberen, maar ik wist zeker niet of het me zou lukken.

Ik kreeg van de vrouw een opgevouwen dekentje bij de boekenkast.

Daar was ik heel blij mee, want dat was een plekje speciaal voor mij. Droog en warm. En zacht.

Dat zachte hoefde niet zo voor mij, maar ja. Ik durfde daar niet meteen over te klagen.

Naast de deken zette de vrouw een bakje brokjes neer, en wat natvoer.

Dat natvoer en die brokjes at Molly op, maar ook daar durfde ik niks van te zeggen. Het was haar huis, tenslotte.

De eerste twee dagen en nachten was de man er niet, en was ik de enige man in huis. Dat was fijn, want dan hoefde ik niet al te bang te zijn.

Ik sliep als een blok, op mijn eigen deken, ondanks de zachtheid. Maar als ik niet sliep, was ik aan het piekeren.

Hoe moest het met eten, en mocht ik altijd blijven, en wat verwachten ze van me, en wat zou er gebeuren als de man terug kwam, en wanneer zouden die mensen me gaan schoppen?

Toen de man weer thuis kwam rende ik snel naar buiten, de tuin in. Ik was nog net op tijd weg.

De vrouw werd een beetje boos op de man, en ik dacht nog: kijk uit, straks krijg je klappen.

Maar de man sprak heel rustig tegen de vrouw, en knuffelde Molletje. Die dat heerlijk vond, zo te zien.

Ze leken alle twee niet bang te zijn voor hem. En tot nu toe had hij ze ook nog niks gedaan.

Hmmm... ik besloot het er op te wagen, en ging weer naar binnen. Ik kon tenslotte altijd weer naar buiten rennen als het misging. Of bijten, of krabben. Eens kijken hoe hij dát zou vinden.

Toen ik binnenkwam, probeerde de man me even te aaien. Maar dat wist ik te voorkomen door in elkaar te duiken en langs hem heen te glippen.

Ik ging snel op mijn eigen dekentje zitten, daar zou hij me vast wel met rust laten.

Ik hoorde de mensen praten over ergens niet op letten, en net doen alsof de potvis er niet was.

Daardoor begreep ik al wel dat er een steekje bij ze los zat, want er was geen potvis te bekennen.

Ik heb het wel eens opgezocht op internet: een potvis is een soort vis, een wal-vis. Die zou ik dan toch ook gezien moeten hebben? Maar ja, zolang ze het over vissen hadden, letten ze tenminste niet op mij en was ik veilig.

De eerste dagen sliep ik 's nachts meestal op mijn dekentje. Maar niet altijd, want ik wilde niet dat ze dachten: "wat doet die kater hier de hele tijd". Dat ze me vervelend zouden gaan vinden, of lastig.

Dus af en toe sliep ik weer buiten, in de tuin.

Ik durfde niet zo goed uit mezelf weer naar binnen te komen.

Want ik was er nog niet helemaal zeker van dat dat mocht.

Maar als de mensen 's nachts sliepen, of als ze er niet waren, ging ik snel door het kleine deurtje heen en kroop op mijn deken.

En dan at ik Mols eten op, als ze het niet merkte.

Ik ging nooit kijken in de rest van het huis, of rondsnuffelen in de woonkamer waar mijn dekentje was. Ik zat of lag op mijn dekentje, en meer niet. Zo wist ik bijna zeker dat ik geen straf zou krijgen. Want ik deed op die manier hopelijk niks fout.

Mol kwam vaak aan me snuffelen, en liep dan weer verder.

Meestal liep ik met haar mee. Als ze de tuin in ging, tenminste.

Mol ging vaak de tuin in en ook al deed ze of ze het niet prettig vond als ik meeging, ze kwam wel steeds langs mijn dekentje heen om me wakker te maken. Als ik meeliep, deed ze een beetje mopperig en ze gedroeg zich net alsof ze me niet zag.

Maar ik dacht dat als ze echt niet wilde dat ik meeging, ze me niet steeds wakker zou komen maken. Toch?

Dus liep ik elke keer met haar mee, de tuin in.

Mol kende de tuin heel goed. Het was dan ook al heel lang haar tuin.

Ze had er mandjes, en stoelen en een grasveldje.

Er was een klein trapje waardoor ze schuur op kon klimmen.

Er was een boom, waar ze aan kon krabben.

Ze had er haar wc, in de struiken.

En er stonden stoelen, achterin.

Een paar oude houten stoelen, waar je net op kon zitten, en één hele mooie grote stoel. Een brede stoel, met een zachte zitting, en leuning. Dat was de stoel van Molly. Haar troon, noemden haar mensen dat. En dat snapte ik wel. Want iedereen wist dat Molly de koningin was. Dat wist ze zelf natuurlijk het beste, en zij had het aan iedereen verteld.

Als Mol op haar troon lag, ging ik altijd op een stoel naast haar liggen, zo dicht mogelijk bij haar.

Dan keek ze naar me, zuchtte eens diep en draaide haar rug naar me toe.

Dat maakte me niks uit, want ik lag mooi wel naast haar.
Af en toe sprong ik op de grond, liep naar haar stoel toe en gaf haar een neusje. Een kusje.
Dat vond ze niet nodig, maar ze gaf me geen mep, en liet het toe.

Als haar mensen naar buiten kwamen, aaiden ze Mol.
Ze zeiden dat ze zo mooi was, en zo lief, en dat ze een stoere tante was.
En ze hadden het over een of andere bolle, die er ook was. Of weer over potvissen. Tja, ik liet het maar zo, en probeerde het niet meer te begrijpen, dat gedoe met die vissen de hele tijd.

Als haar mensen Molletje aaiden terwijl ze op haar stoel lag, probeerde ik soms om er tussen te kruipen. Tussen de hand en Mol.
Ik wilde eigenlijk best een aai. Ook weer niet, maar ook weer wel. Maar als de vrouw of man me aaide, dacht ik ineens *Ojee* en dribbelde weg.
Of ik beet, of ik krabde. Want ik was voorbereid, op straf. En ik was van plan om me niet meer zomaar te laten slaan.
Als de vrouw een bloedende hand had, zei ze soms heel hard: "Au!" En liet me het bloed zien.
Tja, dan voelde ik me wel een beetje bezwaard. Ik had er zelf om gevraagd om geaaid te worden, en toch had ik haar gebeten. Maar ik moest me toch verdedigen, dat begreep ze vast wel.
De man wilde me niet aaien, want hij zei dat hij niet gek was. En dat ik beet.
Dat had hij goed gezien, want dat klopte. Dus zo dom kon hij niet zijn.
Hij praatte altijd wel tegen me, en gaf me ook te eten.
Dat vond ik eigenlijk wel prima, zo.

Elke avond ging de vrouw naar de slaapkamer en tilde Molly op het grote bed. Dan vroeg ze of ik er bij kwam zitten.

De vrouw en ik gingen samenop de grond zitten. Zij aaide dan met haar ene hand Mol, en met haar andere hand mij. Totdat ik weer beet, of krabde. Haar handen en armen zaten onder de krabben en rijen bloederige tandafdrukjes. Van mij.

Soms probeerde ik om het aaien toe te laten, maar vaak werd ik na een minuutje zenuwachtig en voelde me ... ja, wat voelde ik eigenlijk? Ik wist het zelf niet eens precies.

Ik wilde altijd wel naast de vrouw zitten, en gaf haar dan kopjes. Ik draaide om haar heen, en begon te spinnen. En als ze me dan aaide, beet ik. Elke keer weer.

Dat deed ik, denk ik, omdat ze zich niks in haar hoofd behoefde te halen, en dat ik niet voor de poes, of eigenlijk de kater, was.

Na een tijdje had ik door dat de vrouw me niet meer wilde aaien als ik haar beet. Eigenlijk best logies natuurlijk.

Maar als ik naast haar zat en Mol werd geaaid en ik niet, vond ik dat toch ook weer moeilijk.

Want Molletje lag heerlijk op bed te spinnen en werd geknuffeld. Dat wilde ik ook. Ik wilde ook zo ontspannen zijn, en spinnen en geknuffeld worden.

Dus ik probeerde mezelf in te houden met bijten. Dat was nog best moeilijk, en het lukte ook niet zo een-twee-drie.

Maar ik hield vol, en de vrouw ook.

Eerst hield ik op met bijten, maar krabde ik nog wel vaak.

Hoe meer ik aan de vrouw gewend raakte, en hoe fijner ik het vond om geaaid te worden, hoe minder ik ging krabben. Ik wilde dat aaien voelen op mijn lijf, en ik wilde haar ook geen pijn meer doen.

3. PLAATSBEPALING

Eén keer probeerde ik om naast Mol op bed te gaan liggen. Mol werd door haar vrouw geaaid, en lag lekker languit op het grote bed te spinnen. Dat leek mij ook wel wat.

Toen ik erbij klom keek de vrouw een beetje moeilijk.

Ze zei dat ze niet zeker wist of Mol dat wel goed zou vinden.

Ik liep toch naar Mol toe, en kroop naast haar.

En *kna!* Mol had me een lel verkocht en stond te loeien van boosheid.

Ik sprong zo snel van het bed af dat ik over mijn eigen voeten struikelde.

De vrouw moest een beetje lachen, en zei dat Mol nu eenmaal de baas was. En dat "haar wil wet was".

Dat betekent dat Mol altijd haar zin kreeg, legde ze me uit.

Ik ben nooit meer op bed gesprongen zolang Mol leefde.

Vanaf de eerste dag hadden de mensen me al verteld dat Molletje degene was die besliste.

Zij vonden dat ik best binnen mocht komen.

Maar als Mol dat niet wilde, ging het feest niet door.

In het begin letten mijn mensen de hele tijd op Mol. Hoe zij het vond dat ik in haar huis kwam.

Ik probeerde me zo klein mogelijk te maken en Mol te laten weten dat zij de baas was.

Dat was niet zo moeilijk, want ik vond alles nieuw en eng.

En Mol was ook overduidelijk de baas.

Het grootste deel van de tijd negeerde ze me.

Ze deed gewoon de dingen die ze altijd deed, en trok zich niks

van me aan.

Dat was al heel wat, vond ik. Ik vond het genoeg dat ik nu zo dichtbij haar kon zijn.

En dat ik op een plek was waar het warm was en droog, en dat ik eten kreeg.

Meer verwachtte ik niet.

Soms aaide de vrouw me eventjes, maar als Mol dat zag begon ze klagelijk te miauwen.

Dus dan liep de vrouw snel naar haar toe.

Dat begreep ik heel goed, en ik vond dat niet erg.

Soms aaide de man me, maar dat vond ik moeilijker.

Ik was nog niet vergeten wat een manmens mij had gedaan, dus ik vond deze man voor de zekerheid ook maar eng.

Maar meestal liet iedereen me met rust, en zat of lag ik op mijn kurk of op mijn dekentje.

De mensen probeerden zoveel mogelijk in het huis te zijn.

Ze durfden Mol niet alleen met mij achter te laten. Ik zou mijn Molletje natuurlijk nooit iets doen, maar dat wisten ze toen nog niet.

Soms merkte ik dat de mensen vonden dat ik te lang binnen was. Dat ze er een beetje moe van werden om mij en Mol in de gaten te houden.

Dan liep ik altijd snel naar buiten, de tuin in.

De vrouw was elke keer weer verbaasd als dat gebeurde, en zei tegen de man "Het lijkt wel of hij dat voelt".

Ik dacht dan altijd Ja, natuurlijk voel ik dat. Hoe zou ik dat *niet* kunnen voelen?

Ik weet heel goed wanneer ik gewenst ben. Of niet.

4. GEMIST

Na een tijdje moesten de mensen een keer een hele dag weg.

Ze waren er zenuwachtig van, maar het kon niet anders zei de man.

Die dag ging alles prima in het huis, tussen Mol en mij.

Mol sliep veel, en ik ook. Ik was nog steeds moe van alle nieuwigheid, en van mijn tijd in de tuinen.

Mol at in de loop van de dag mijn eten op, en ik at een klein beetje van haar eten.

We liepen een rondje door de tuin en gingen toen weer naar binnen. Om te slapen.

's Avonds kwamen de mensen thuis. Ze waren opgelucht dat alles goed was gegaan, en gaven ons alletwee een bakje met stukjes vlees.

Omdat Mol de hele dag mijn eten had opgegeten, at ik heel snel mijn vlees op. Daarna liep ik naar haar bakje toe. En begon te eten.

Toen de vrouw dat zag werd ze ineens heel erg boos. Ze vroeg of ik soms de hele dag het eten van "dat arme oude wijffie" had gepikt. En ze riep dat ze het geen stijl vond, dat ze dat niet van mij had verwacht.

Ik wist niet goed wat ik moest doen, en wilde de slaapkamer in glippen. De vrouw hield me tegen met haar voet, en zei dat ik maar even weg moest gaan, dat ze me nu eventjes niet wilde zien.

De man zei iets als nou nou nou, maar ik rende al naar buiten.

Ik was bang voor de vrouw. Ik voelde de woede die als stoom van haar afkwam, en ik dacht dat ze me ging slaan of schoppen.

Na drie uur rondgelopen te hebben door de tuinen, hoorde ik de vrouw in haar tuin. Ze riep iets.

De man was ook al een paar keer de tuin ingekomen, maar had me gelukkig niet gezien.

Ik begreep niet wat de vrouw riep. Het was weer dat gedoe met een bolle. Maar ze klonk een stuk rustiger.

Toen de vrouw naar binnen was gegaan bleef ik nog even wachten.

Voorzichtig ging ik toen door het kleine deurtje het huis in.

Daar stond de vrouw. Ze was aan het huilen, en zei dat het haar heel erg speet. Dat ze niet meer boos op me was en dat ze het niet zo bedoeld had.

Ze aaide me en gaf me nog wat van die stukjes vlees. De man gaf me ook een aai en zei dat hij blij was dat ik terug was gekomen. Terwijl ik aan het eten was, voelde ik ineens een koud neusje tegen mijn rug.

Het was Mol. Ze snuffelde een beetje aan me.

Toen ze merkte dat ik haar had gezien liep ze meteen weg, naar de slaapkamer. Alsof ze nooit aan me had gesnuffeld.

Maar nu wist ik dat ik gemist werd, als ik weg was.

5. ROETIENE

Na een tijdje was Mol er aan gewend dat ik in haar huis was.

Meestal deed ze nog alsof ze me niet zag, maar ze vond het niet meer erg als de vrouw me aaide. Dat duurde toch nooit lang, want dan beet ik.

Of dan was de vrouw bang dat ik ging bijten, en hield ze zelf al op.

Ik wist inmiddels precies wat ik wel of niet mocht in huis.
Van de mensen mocht ik eigenlijk alles. Maar van Mol niet.
Ze had me geleerd dat ik niet op bed mocht, en dat ik niet op de
vensterbank boven de verwarming mocht zitten.
En ik mocht ook niet onder de tafel kijken, waar zij op haar
kussen lag te slapen.
Maar zij ging dan weer niet op mijn dekentje liggen, en ook niet
op mijn kurk.
Die kurk had ik gekregen van de mensen. Het was een rond ding
van karton, om aan te krabben.
Maar dat krabben deed ik niet, want dat vond ik veel te zonde.
Ik sliep er op en het was mijn eerste echte eigen bed. De mensen
zeiden altijd dat ik op mijn kurk lag als ik er op lag te slapen.
En zo verdeelden Mol en ik het huis tussen ons tweetjes.

In de tuin mocht ik meer.
Het was natuurlijk niet de bedoeling dat ik op de stoel van Mol
ging liggen, en er was een overdekt mandje dat van Mol was.
Maar verder waren er geen regels.
Als het zonnig was lagen Mol en ik op onze stoelen, of op de
tegels.
Die tegels waren dan warm geworden van de zon, en we gingen
op die warme plekken liggen. Daar werd je door het zonnetje
verwarmd en door de tegels, en dan werd je zachtjes gaar
gestoofd.
Soms ging ik een beetje tegen Mol aanliggen, als ik dacht dat ze
het niet merkte.
Ik zorgde er ook altijd voor dat ik in precies dezelfde houding lag
als Mol.
Dat hoort zo, want zo laat je zien dat je de ander lief vindt en dat

je niet gevaarlijk bent.

Ik lag zo in het zonnetje altijd stiekem naar Mol te kijken.

Ik vond haar prachtig, met haar glanzende donkere haren. En die grote witte snor.

Ik keek naar haar kleine wipneusje en naar haar lange dikke gestreepte staart.

Op haar buikje had ze roodbruine haren, die nog zachter waren dan de haren op haar rug.

Haar vacht had heel veel kleuren, van pikzwart op haar rug tot wit onder haar kinnetje.

We hadden bijna dezelfde kleuren in ons haar, maar Mol was veel donkerder dan ik.

De vrouw had me verteld dat ze daarom Molly was genoemd: omdat ze op haar rug zo zwart en glanzend was als een mol. Zo'n mol onder de grond, die gangen graaft.

Je kon goed zien dat ze al best oud was, maar dat vond ik juist zo bijzonder.

Je kon aan haar zien dat ze veel fijne en veel verdrietige dingen had meegemaakt.

Ik had nog nooit een mooiere poes gezien.

Maar ze was niet alleen mooi, ik zag ook dat ze heel sterk was.

Van binnen.

Ondanks dat ze oud en ziekig was gaf ze niet op.

Ik zag dat ze een poezendame was geweest om heel veel rekening mee te houden.

En ik wilde niks liever dan nu nog rekening met haar houden.

6. SAMEN

Waar Mol was, daar was ik. Ik was haar schaduw.
Ik liep naast haar, ik zat naast haar, ik sliep naast haar.
Op een afstandje, want dat had ze graag. Zo hoorde dat, vond Mol.

Maar we waren bij elkaar. Altijd.

We gingen samen naar buiten, en samen naar binnen.

We beheerden de tuin, en we letten op dat er geen andere kattendames de tuin in kwamen.

Katers vond ze niet zo erg, dus ik ook niet.

Ik luisterde voor Mol, omdat ze bijna doof was.

Ik keek voor Mol, omdat ze niet zo goed meer zag.

Ik zorgde er voor dat we veilig waren.

Mol rekende op mij, en daar was ik heel trots op.

Als we eten kregen en het was erg lekker, dan liep Mol meteen naar mijn bakje toe en begon mijn eten op te eten. En daarna dat van haarzelf.

Dat vond ik prima, want het was voor haar niertjes goed dat ze at.

Ze was vaak een beetje misselijk en wilde daarom niet altijd eten.

Dan probeerden onze mensen haar allerlei lekkere dingetjes te geven, zodat ze toch wat at.

Ik stond naast haar, en gaf haar neusjes, om haar te helpen.

En ik kreeg natuurlijk ook wat van de lekkere hapjes.

Het mooiste vond ik het als we samen op onze stoelen in de tuin lagen.

Mol lag natuurlijk op haar eigen mooie stoel, en ik lag op een kleine houten stoel naast haar.

We genoten van het zonnetje en we doezen een beetje. Het was nog fijner dan ik me had ooit had kunnen voorstellen. Steeds moest ik van mijn stoel afspringen om naar haar te kijken, en haar kusjes te geven. Soms werd Mol daar een beetje kriegel van, maar ik *moest* het gewoon doen, zoveel hield ik van haar. En ik wist dat geluk zo aanvoelt.

7. STRENG

Mol sliep veel, en dan wist ik niet zo goed wat ik moest doen.

Ze lag vaak op haar kussen onder de tafel, in de woonkamer. Over de tafel zit een kleed, dus als je er onder ligt, lig je in een klein tentje. Ik kwam daar nooit want dat wilde Mol niet hebben. Het was echt haar eigen plek.

Soms probeerde de vrouw met me te spelen als Mol sliep. Ik wist niet zo goed hoe dat moest. En ik durfde het niet echt.

Maar als ik dan een keer achter een balletje aanrende, kwam Mol helemaal verfrummeld en met een boos hoofd onder de tafel vandaan.

Want ik mocht niet rennen. Niet in huis, en ook niet in de tuin. Dat wilde ze per-ti-nent (zo heet dat, dat heeft Mol me zelf verteld) niet hebben.

Pop en GroteBeer mochten dat ook niet. Dat waren haar broers, die nu prachtige sterren zijn. Die stoeiden vaak met elkaar, maar dan kwam Mol ook altijd aandribbelen om te zorgen dat ze daarmee ophielden. Als ze niet naar haar luisterden, begon ze een beetje te grommen, net zo lang tot Pop en Beer dachten laat maar zitten, dat stoeien.

Andere katten wisten al heel snel dat er in de tuin van Mol niet gerend mocht worden, omdat ze anders met Molly te maken kregen.

Ze had ook liever niet dat de mensen hoestten, of niesten, of de hik hadden. Dan was ze een beetje beledigd.

En hardop lachen mocht al helemaal niet. Als dat gebeurde kwam ze meteen aanlopen, en ging heel hard en beledigd zitten miauwen. Tot de mensen zeiden "Sorry Mol".

Ja, Mol kon best streng zijn.

8. MEDICIJNEN

Mol kreeg de hele dag door medicijnen voor haar lijfje. Het meeste ging door haar eten.

Maar ze kreeg zalf in haar oortjes voor haar schildklier. Dat zei de vrouw, dat het zo heet. Het is een klier, vertelde ze me. Ja, dat lijkt me ook, als Mol er zo ziek van kon worden. Van de zalf kreeg ze soms jeuk, en daar kreeg ze weer andere zalf voor.

Soms wilde ze dat niet, en werd ze een beetje boos. Dan kwam ik meteen kijken wat er aan de hand was. En werd ik ook een beetje boos, want ik dacht dat mijn Molletje lastig werd gevallen.

De mensen legden me daarom uit dat ze die medicijnen moest hebben, dat dat beter was voor haar.

Haar hoofdje was altijd een beetje vettig van de zalf, en ze rook naar honing en pepermint.

Ik snuffelde altijd aan haar oortjes, als ze net zalf had gehad. Het was een lekkere geur, de geur van mijn Molletjes oortjes.

Soms at ik stiekem 's nachts het eten van Mol op, met haar

medicijnen er in.

Mol lustte het niet, maar ik vond dat er niks mis mee was.

Onze mensen waren al zo verbaasd dat Mol zo goed at.

Ik probeerde heel stilletjes te eten, maar dat lukte niet altijd.

De man ontdekte dat ik haar eten at, omdat hij iemand hoorde smakken terwijl Mol naast hem lag te slapen. Tja, betrapt.

de mensen moesten er om lachen, maar ze zorgden wel dat ik niet meer bij haar eten met medicijnen kon.

Jammer, maar ik heb in ieder geval al vast goede niertjes gekregen, van al dat spul.

9. GOEDE ZORGEN

Mol lag graag op de vensterbank boven de verwarming. De mensen hadden er een kussentje neergelegd, zodat ze lekker zacht lag. En warm.

Mol stak haar voorpootjes en haar kopje meestal in de verwarming, en haar staart hing er ook in.

De mensen legden haar staart altijd weer terug op de vensterbank, en vaak ook haar hoofdje.

Maar ze hadden zich nog niet omgedraaid of Mol had ze alweer in de verwarming gestopt.

De mensen noemden haar: "een warmtezoekend projectiel".

Ik weet niet precies wat dat is, maar dat met die warmte klopt wel.

Ik mocht van Mol nog steeds niet op de vensterbank, maar wel op het buro dat voor de vensterbank staat.

Dus daar kon ik toch nog wat van de warmte meegenieten.

Mol viel vaak in slaap boven de verwarming. Soms rolde ze dan van de vensterbank af, zo tegen het buro aan.

Daar schrok ze wel van, van dat valrollen, en ze was altijd meteen wakker.

En sjagerijng, omdat ze zich een beetje schaamde.

Ze ging zich dan altijd zitten wassen, heel uitgebreid. Met een gezicht alsof het haar bedoeling was geweest om tegen het buro aan te rollen.

Op een dag lag Mol weer op de vensterbank. De verwarming stond aan, en het was lekker warm.

Na een tijdje hoorde ik haar zachtjes snurken.

Ik lag op mijn kurk, bij de boekenkast. Dat was mijn vaste plaats geworden.

Het was niet echt een handige plaats, zeiden de mensen.

Ze vonden dat ik daar "op de tocht" lag. Ik heb echt geen idee wat ze daarmee bedoelden.

Ze zetten vaak een groot stuk karton voor mijn kurk. Tegen die zogenaamde tocht.

Dat maakte mij allemaal niet uit.

Ik vond die plek juist een fijne plek, het was mijn plek. Zo voelde ik dat.

De mensen hadden al geprobeerd om mijn kurk ergens anders neer te zetten, maar dan raakte ik in paniek. Ik dacht dat dat betekende dat ik niet meer in het huis mocht komen.

Dus bleef mijn kurk bij de boekenkast staan.

Die dag was ik zelf een beetje aan het doezelen, en luisterde naar het zachte gesnurk van mijn Molletje.

Ik bedacht me dat ik ook eventjes zou kunnen slapen, omdat ik nu niet op haar hoofde te letten.

Net op dat moment klonk er een geschrokken "*mauw*" en gekrabbel.

Mol was van de vensterbank gerold tegen het buro aan. Ze was in de war en het lukte haar niet goed om overeind komen.

Als een pijl uit een boog vloog ik naar het buro, sprong er op en ging naast mijn Molletje zitten.

Ik gaf haar neusjes en kleine likjes. En ik maakte piepgeluidjes, zodat ze weer wist waar ze was.

Ik duwde haar met mijn kop om haar te helpen met opstaan. Dat was moeilijk.

Ik keek naar de mensen om ze te laten weten dat er iets aan de hand was.

Ze kwamen erbij en hielpen Mol weer op haar pootjes.

Ik bleef net zo lang bij haar tot ze weer wist wie ze was en waar ze was.

Pas toen ze weer op de vensterbank lag en in slaap begon te vallen, sprong ik van het buro af.

De mensen waren verbaasd.

Ze aaiden me en zeiden dat ik een lieverd was.

Echt waar? Dat had nog nooit iemand tegen me gezegd.

Ik bloosde een beetje, maar gelukkig kon je dat niet zien doordat mijn vacht zo dik is.

Op dat moment leerde ik een nieuw woord.

Dat woord is vertrouwen.

Het is een mooi woord. Het hoort bij het woord liefde.

Ik wist dat de mensen me nu vertrouwden met Mol.

Mol vertrouwde mij. En ik haar, natuurlijk.

Ook wisten we nu allemaal dat ik op Mol paste.

En dat Mol en ik bij elkaar hoorden.

We waren niet meer twee losse katten, maar een stel.
Een kattenstel.

Ik durfde de mensen toen nog niet helemaal te vertrouwen.
Maar wel alvast een beetje.

10. VAN TWEE KANTEN

We waren in de tuin, Molletje en ik.
Ik lag in een grote rieten mand, onder de takken van
de roodoodendron.

Mol wilde graag het dak van het schuurtje op, om daar in het
zonnetje te gaan liggen.

Ze vroeg of ik meeinging maar ik lag net zo lekker. In die grote
mand, in de schaduw

Ze liep een paar keer heen en weer langs mijn mand, maar ik
bleef liggen.

Uiteindelijk klom ze toen maar in haar eentje het trappetje van de
schuur op.

Op het dak zat ze naar me te staren, zodat ik ook zou komen.
Maar ik bleef liggen.

Mol ging over het dak heen en weer lopen en begon harder te
mauwen. Maar ik bleef nog steeds liggen.

Al mauwend kwam ze weer naar beneden, kwam naar mijn mand
lopen en ging aan mij snuffelen. En toch bleef ik liggen.

Uiteindelijk liep Mol naar binnen en hoorde ik haar klaaglijk
mauwen tegen haar mensen.

Die kwamen met haar naar buiten, en tilden haar op haar rieten
stoel. Ze mauwde nog steeds.

Ze klonk een beetje verdrietig.

Ineens begreep ik dat Mol mij ook leuk vond. Dat ze graag wilde dat ik bij haar was.

Ik stond op, liep naar haar toe, gaf haar een neusje en klom op mijn stoel.

De rest van de middag lagen we samen op onze stoelen, naast elkaar.

11. KIEZEN OF DELEN

Er liep in de tuinen ook een poes die nog kindjes kon krijgen.

Ze was jong, dun en best een beetje knap.

Elke keer als ze in onze tuin kwam werd Mol razend.

Ze ging de poes meteen achterna, om haar uit onze tuin weg te jagen.

De jonge poes had in het begin nog wel geprobeerd om terug te krijsen en blazen, maar ze had al snel gemerkt dat dat geen zin had omdat Mol toch niet opgaf.

Maar soms bleef ze staan en liet zich niet verjagen.

Dan begon Mol haar te slaan. Ze deed dit net zolang tot de jonge poes er toch maar vandoor ging.

Ik had (ik zal het maar eerlijk zeggen) toen nog wel eens hele andere gedachten bij die poes.

Ze ging altijd roepen om een kater, als ze kindjes wilde hebben.

Dan kwam ze in onze tuin omdat ze wist dat ik er was. En ik ben natuurlijk een kater.

Ja, ik mag dan wel geen twee oren meer hebben, maar ik had die vroeger wel gehad.

Toen ik nog geen stel was met mijn Molletje, was ik ook wel eens bovenop de poes geklommen.

Als ik dan bovenop haar zat, wist ik ineens niet meer zo goed wat ik ook al weer moest doen. Dus klom ik er maar weer af.

De mensen zeiden iets over klokken horen luiden ofzo, en moesten er om lachen.

Wat het met klokken te maken heeft weet ik niet. Volgens mij was het iets anders wat ik vroeger deed, toen ik mijn oren nog had.

Maar inmiddels was ik een stel met Mol, en we hoorden bij elkaar.

En ik wist niet zeker wat Molletje zou vinden van dat gedoe met klokken-luiden.

De eerste keer dat de jonge poes weer in onze tuin kwam roepen om een kater, bleef Mol heel stil zitten.

Ik zat zoals altijd naast haar.

Mol keek naar mij, en dan weer naar de poes.

Ik was zenuwachtig en likte steeds mijn lippen af. Ik wist niet zo goed wat ik moest doen.

Ik wilde wel naar de jonge poes, maar kon dat wel? Wat zou Mol daar van denken?

Opeens kwam de jonge poes naar mij toe lopen terwijl ze zachte, lokkende geluidjes maakte.

Voordat ik iets kon doen was Mol al naar voren geschoten en gaf haar een mep.

De jonge poes begon te rennen.

Mol ging er op volle vaart achteraan. Zo snel als een jacht-lui-paard. Dat zijn de snelste dieren ter wereld, dat weet ik toevallig.

Nou ja, de snelste *na* mijn Molletje dan.

Een tuin verder had Mol de poes in een hoekje gedreven en stond tegen haar te krijsen en te grommen.

Ik liep er op af om te zeggen dat het zo wel genoeg was.

Mol draaide zich naar me om en maakte een beweging met haar hoofd alsof ze wilde zeggen: "Jij ook klappen? Kom maar hier."

Dus ik maakte me snel uit de voeten.

De jonge poes zat intussen ineengedoken onder de struiken. Mol gaf haar nog een paar tikken, en liep toen naar haar eigen tuin terug.

Daar zat ik op haar te wachten. Ze was boos op me, dus ik gaf haar een neusje. Om te zeggen dat het me speet.

Ze zuchtte en liep naar haar stoel.

Ze klom op haar stoel en wilde me nog steeds niet aankijken.

Ik ging voor haar stoel op de grond zitten.

Om haar te laten zien dat het me *echt* speet, en dat ik begreep dat ik het nu even niet verdiende om naast haar te liggen.

De volgende keren dat de jonge poes kwam roepen om een kater bleef Mol gewoon rustig staan. En keek naar mij.

Dan draaide ze zich met een ruk om en liep weg.

Ik liep altijd, altijd met haar mee.

Ze was mijn poezenvrouw tenslotte.

En een poezenvrouw als Mol, daar moet je niet mee spotten.

Zo'n vrouw vind je maar één keer in je leven.

12. DE CIRKEL

Vaak vertelde Mol me over haar twee broers, Pop en GroteBeer.

Het waren eigenlijk niet echt haar broers, maar zo voelde

het wel, zei ze.

Ze hadden met zijn drietjes jarenlang in het huis gewoond.

Samen met de mensen.

Popje was de jongste, daarna kwam Mol, en GroteBeer was dus de oudste (ja, dat is dan best logies natuurlijk).

Mol hield superveel van Pop en Beer en dat zou ze altijd blijven doen.

Ook al hadden ze wel eens een beetje gekibbeld of af en toe een tik uitgedeeld, ze waren een hecht drietje.

Ze werden altijd de drie musketiers genoemd, door de mensen.

Mol legde me uit dat dat iets is uit een boek. Ik vond dat het heel spannend klonk, ook al wist ik niet precies wat het betekende.

Pop en Beer waren helemaal dol op elkaar en speelden en stoeiden vaak samen.

Ze gingen op ontdekkingsreis in leegstaande huizen en andere tuinen.

Of ze haalden kattenkwaad uit. Dan renden ze elkaar in huis achterna, sprongen over banken heen en lieten zich bovenop de ander vallen. De haren vlogen soms in het rond en de hele vloer trilde.

Ja, nu weet je dus waar de uitdrukking kattenkwaad vandaan komt.

Mol moest af en toe wel optreden tegen haar broers. Er mocht niet teveel worden gestoeid of te hard worden gerend, vond ze. Zeker niet in huis. Soms wilden Pop en Beer niet meteen naar haar luisteren. Maar als Mol dan ging grommen, hielden ze er toch maar mee op.

Dat snapte ik heel goed. Want als Mol iets niet wil, dan kun je dat ook maar beter niet doen. Daar was ik al achter gekomen.

Beer was de baas van alle tuinen.

Hij was zo oud en wijs en stoer dat hij nooit meer hoefde te vechten. Als een jonge kater hem uitdaagde bleef Beer gewoon zitten. Als de jonge kater dichtbij kwam en begon te grommen en te dreigen, ging Beer zich rustig zitten wassen. Dat betekende dat Beer geen tijd had voor zulke flauwekul, en dat hij het beneden zijn waardigheid vond om met die kater te vechten. Hij was de allermooiste rode kater die er ooit bestaan heeft, zei Mol.

Alle katten hadden eerbied voor hem. En dus ook voor Mol en Pop, want dat was zijn familie.

Beer beschermde Pop altijd, en liet Pop denken dat hij alles kon. Ook al wist Beer best dat dat niet waar was. Maar hij gunde Pop zijn trots.

De man had een keer gezegd dat Beer een leeuwenhart had. En dat was zeker weten waar, zei Mol.

Pop was een grappenmaker. Een pi-as, noemde Mol dat.

Hij was altijd op onderzoek uit, stak overal zijn neus in en vond zichzelf helemaal geweldig.

Als hij eventjes niet in het middelpunt stond werd hij een beetje jaloers. Hij zorgde er altijd meteen voor dat iedereen toch weer naar hem keek. Dan ging hij heen en weer rennen en mauwde hij heel hard van *kijk eens naar mij, hoe goed ik kan rennen*.

Pop dacht dat hij de hele wereld aankon en is dat altijd blijven geloven.

Hij trok allerlei gezichtjes en had een prachtig hoofd. Daarom noemden zijn mensen hem Popje.

Hij kon superblij zijn maar ook superbang. En hij was een ontzettende knuffelkont met zijn mensen.

Die noemden hem vaak Beebie. Omdat hij hun beebie was, en

ook de beebie van de drie musketiers.

Eén verhaal van Mol heb ik altijd onthouden.

Popje was vaak ziek of gewond. Want hij was onhandig, en had geen heel sterk lijfje. En hij werd ook wel eens aangevallen door andere katten.

Toen ze dat zei schaamde ik me stiekem, omdat ik hem zelf ook een keer heel erg had gebeten.

Toen hij nog heel jong was, was Pop een keer vreselijk ziek geweest.

Hij moest elke dag voor medicijnen en twee prikken naar de dierendokter. Wel tien dagen lang.

Het leek zelfs of hij nooit meer beter zou worden. De mensen waren bang dat hij al een ster zou gaan worden.

De eerste tijd dat hij ziek was moest Pop binnen blijven, maar op een dag mocht hij gelukkig weer naar buiten.

Hij liep langzaam naar een grote tegel in de tuin. Daar ging hij languit liggen, omdat hij zo moe en zo ziek was.

Ineens kwamen uit allerlei tuinen katten aanlopen. Allemaal gingen ze om Pop heen zitten. Mol en Beer natuurlijk ook.

Samen vormden ze een cirkel (dat is een rondje) om hem heen.

Ook katten waarmee Pop ruzie had zaten er tussen.

De mensen waren zenuwachtig dat een kat Pop zou krabben of bijten nu hij daar zo ziekjes lag.

Maar nee.

Iedereen bleef een tijdje zitten, en snuffelde even aan Pop. Pop zelf bewoog niet.

Mol legde me uit dat ze een beschermende cirkel om hem hadden gemaakt, om hem te helpen om weer beter te worden. En om hem te laten zien dat de andere katten wisten dat Popje heel, heel

erg ziek was. Dat het misschien een afscheid was. Maar liever niet. Het was uit respect, verklaarde ze.

De cirkel van katten heeft geholpen.

Pop heeft nog veel jaren geleefd, ook al is hij niet heel oud geworden.

13. MOLS' VERDRIET

Mol had veel verdriet om de dood van haar twee broers. Eerst werd de GroteBeer een prachtige ster. In 2011, in de herfst.

En in de zomer van 2014 werd Pop een prachtige ster. Hij scheen nu in de nachthemel naast Beer, en de twee vrienden waren weer samen.

Mol had van dichtbij meegemaakt hoe haar broers ziek werden en steeds meer pijn kregen. Hoe ze haar uiteindelijk achter moesten laten en hoe moeilijk ze dat vonden.

Door al die zorgen was Mol heel erg hard achteruit gegaan.

Haar lijfje was ineens oud geworden, en haar hoofdje kon het verdriet niet goed aan.

Ze was niet meer de bazige, stoere, strenge kattenzus die op haar twee lastige broers moest letten.

Mol was een oud kattendametje geworden, met een wankel lijfje en een hoofdje dat in de war was geraakt van haar gemis en verdriet.

Ze miste Pop en Beer elke dag.

De tijden van met zijn drietjes in het grasveld liggen, in het zonnetje, waren voorbij.

Ze liepen niet meer met zijn drietjes naar de tuin van de oude buurvrouw, die altijd brokjes of vlees gaf. En tegen ze praatte, en blij was dat ze er weer waren.

Ze hielden heel veel van de buurvrouw, en kwamen elke dag een paar keer langs. Voor brokjes, maar nog meer voor een aai en een gesprek en gezelligheid.

Alle katten uit de buurt kenden de buurvrouw, en de buurvrouw kende alle katten uit de buurt.

Maar Pop, Mol en Beer waren haar spesjaale lievelingen.

Ze konden nooit meer kibbelen over elkaars eten, omdat ze dachten dat het eten van de andere twee lekkerder was. Of meer. Of beter. Of gewoon anders.

Ze lagen niet meer met zijn drietjes liggen snurken in de slaapkamer, en zo diep te slapen dat ze niks en niemand meer hoorden.

Ze renden niet meer met zijn drietjes naar de vensterbank om naar buiten kijken als er iets spannends was in de tuin.

Ze konden elkaar geen kopjes meer geven, en aan elkaar snuffelen om te ruiken waar de ander was geweest.

Er was nog maar één musketier over, hier op aarde.

Niet alleen Mol had verdriet om Pop en Beer, maar haar mensen ook.

Ze troostten elkaar zoveel mogelijk, en ze hielden ontzettend veel van elkaar.

Ze leefden verder om het gat heen dat Beer en Pop hadden achtergelaten.

Molletje werd helemaal suf geknuffeld door haar mensen, en Mol knuffelde de sterren van de hemel terug naar haar mensen.

Maar de cirkel was voorgoed doorbroken.

Het was op dat moment, toen Mol me het verhaal vertelde van de cirkel, dat ik besloot dat ik een cirkel voor haar wilde zijn. Samen met haar mensen.

Ik wilde mijn Mol beschermen, en mijn res-pekt tonen.

En ik wilde hopen dat het geen afscheid was.

14. SAMEN DE TUIN VERDEDIGEN

Als Mol en ik door de tuin liepen, kwam er af en toe wel eens een andere poezendame het trappetje van de schuur af.

Dat trappetje was door de mensen gemaakt voor de GroteBeer.

Die sprong vroeger altijd het schuurtje af, maar dat lukte niet meer toen hij ouder werd.

Dus kreeg hij zijn eigen trap.

Maar al snel gebruikten alle katten in de buurt die trap.

Als de poes het trapje af kwam en Mol en zij elkaar opmerkten, begon het du-el. Zo heet dat, als het een gevaarlijk gevecht wordt. Mol bleef staan, de andere poes bleef staan.

Ik wist al wat er zou gebeuren, dus ik sprong snel op een tuinstoel. Dan kon ik alles zien, maar was ik toch veilig.

Mol zette haar haren wijd en hoog uit, stak haar staart wat omhoog (het leek dan wel de staart van een bever) en begon laag te grommen.

Dan liep ze langzaam op de poes af.

Vaak ging de andere poes dan al weg, maar soms ook niet.

Bleef de poes zitten, dan bleef Mol haar kant oplopen. Het

grommen was inmiddels gekrijs geworden, maar nog niet op volle sterkte.

Als de poes nóg niet weg ging, maar ook begon te krijsen, zette Mol een tandje bij.

Ze liep inmiddels op een drafje, al wat harder krijsend.

Bij het trapje gekomen, gaf ze nog een laatste waarschuwing door even stil te staan en naar de indringer te staren.

Als dat niet hielp, begon ze het trappetje op te klimmen.

Het begin was vaak even moeilijk, en dan werd ik altijd wel zenuwachtig. Mol niet, die probeerde de eerste treden gewoon nóg eens.

Als dat was gelukt, stooft ze de rest van de tredjes op terwijl ze op volle kracht krijste.

Bovenaan gekomen gaf ze de poes eventueel nog een paar tikken.

Maar dat hoefde bijna nooit; de andere poes was al lang weg.

Mol bleef voor de zekerheid nog even rondlopen op het dakje, al krijsend.

Daarna kwam ze naar beneden, en ging op het gras zitten. Nog steeds met haar haren wijduit, en haar voorpootjes breed neergezet.

Ik sprong van de stoel, ging naar haar toe en gaf haar kopjes en kusjes.

Ik was heel erg trots op haar.

Mol won altijd met mij aan haar zijde. We waren onoverwinnelijk samen.

Ook deze keer hadden we het toch maar mooi weer gedaan.

15. ALLES DRAAIT OM MOL

Alles draaide om Mol, dat wisten wij allemaal. Vooral zichzelf was daar heel duidelijk in. Ze wees mij altijd mijn plaats (na haar) en herinnerde de mensen er aan dat zij vóór ging. Ik had dat natuurlijk al lang begrepen. Want voor mij was Mol de zon, de maan en de sterren. Ze was mijn alles. Mijn grote, grote liefde. Als ik aan Molletje denk, zie ik allemaal mooie dingen in mijn hoofd: glimmers, en tijgers, en zonlicht, en kusjes, en warm, en flu-weel. Want ze had flu-weelzachte haren. Mijn hart was haar hart, zo was het.

De mensen en ik wisten wel dat Mol op haar laatste pootjes liep. Of ze het zelf ook begreep, dat weet ik niet. Ik durfde het niet zo goed aan haar te vragen.

Soms zei ze me dat ze zo moe was. Dat ze niet meer zo goed begreep van het hoe en het wat. En dat ze dacht dat ze Pop en GroteBeer hoorde.

Daarom denk ik dat ze het wel wist.

Dan wil je natuurlijk dat alles altijd fijn is, en dat ze altijd en overal mag doen wat ze wil.

En zo ging het ook, daar zorgden we alle vier voor.

Molletje sliep altijd bij de mensen in bed.

Ik sliep op mijn kurk, bij de boekenkast.

Het laatste half jaar werd Mol elk uur wakker en wist even niet meer waar ze was, en waarom. Ze klom uit bed, maakte mij wakker door aan me te snuffelen, en dan gingen we samen naar buiten. Want dat wilde ze altijd. Dacht ze.

Maar als we buiten waren wist ze niet meer wat ze daar nou precies wilde, begon heel hard te miauwen, en liep weer naar binnen.

Ja, en dan stond ik daar weer in de tuin, in het donker en de kou. Soms stond ik zelfs in de sneeuw, en had het zo koud dat ik me net een ijsklontje voelde.

Mol ging altijd snel weer naar binnen en liep de slaapkamer van de mensen in, en ging daar heel hard roepen.

Ze werd door de man of vrouw op bed getild, en viel eventjes in slaap.

Ik was dan maar weer op mijn kurk gekropen en probeerde om mijn pootjes en oren op te warmen, en een beetje te slapen.

Maar niet te diep, want ik moest op blijven letten. Op mijn Molletje.

Na een uurtje kwam ze weer de slaapkamer uitstiefelen en moesten we weer naar buiten.

Zo ging het de hele dag en de hele nacht door.

Je snapt denk ik wel dat de mensen en ik best een beetje moe waren.

Ik ging met Mol mee, de tuin in. Altijd. Elke keer weer.

Zelfs in de regen liep ik met haar mee. Nou, dan weet je dus hoeveel ik van haar houd.

Ik deed dat omdat ik merkte dat ze bang was, en soms de weg een beetje kwijt was.

En dat ze niet meer altijd goed wist wat ze deed of waarom ze iets deed.

Dat gaf niks, want ik was toch altijd bij haar.

Ik beschermde haar en wees haar de weg.

Ik luisterde voor haar en keek voor haar.

Ik ging voorop, om zeker te weten dat er niks engs kon gebeuren

en dat er geen monsters waren op ons lagen te wachten onderweg. Ik zorgde voor haar, dat ze zich veilig voelde. Want dat had ze ook voor mij gedaan, door me in haar huis te laten wonen en me alles uit te leggen.

Ik hield van haar, ze was mijn Molletje.

En ik wilde dat ze gelukkig was. Samen met mij.

16. DE WERELD STAAT STIL

Een weekje voordat mijn Molletje een ster werd, is ze nog met de mensen naar de dierendokter geweest.

Alles was best goed, maar ze was de-ment, zei de dokter.

En ze was nog steeds loeisterk, want de dokter kon haar niet zomaar een prik geven. Ze was razend geworden, en gromde en blies. Ze was weer een tijger. Een oude tijger, maar een hele sterke tijger. Een tijger die geen prik wilde.

Gelukkig, dacht ik toen ik dat hoorde, zo ken ik mijn Molletje weer.

De mensen legden me later uit dat de-ment is dat je hoofd in de war is, en dat je alles niet zo goed meer weet.

Toen Mol thuiskwam, klom ze op de vensterbank, en wilde daar gaan liggen.

Lekker boven de verwarming, wat ze het allerliefste deed.

Ik rende meteen naar haar toe. Omdat ik niet op de vensterbank mocht van Mol bleef ik op het buro zitten, dat voor de vensterbank staat.

De dokter had haar haren weggehaald voor de prik, en ze had een heel dun kaal pootje.

Mijn hart deed pijn aan me toen ik dat zo zag.

Daarom gaf ik haar extra veel kusjes en neusjes en kopjes, en ik maakte kleine geluidjes, zodat ze wist dat ik er was. En dat alles goed was. Dat ik er altijd voor haar zou zijn.

Toen gebeurde het allermooiste wat er op de hele wereld kan gebeuren: mijn Mol gaf me neusjes en kusjes terug. En viel in slaap.

Ik bleef naast haar zitten, op het bureau. Om de wacht over haar te houden.

En ik wist dat we niet lang meer hadden, samen.

Want het was niks voor Mol, om zo aardig te zijn tegen me.

Een week later werden de mensen en ik 's nachts wakker van Mols' gekrijs.

Het was de nacht dat er buiten allemaal geknal en geflits is.

Ik was zelf heel bang voor al het lawaai.

En ik vond het ook eng dat ik niet naar buiten mocht, en dacht dat er iets verschrikkelijks zou gaan gebeuren.

Of ik was zenuwachtig dat ik juist weer wél naar buiten zou moeten, met al die harde geluiden en dat licht en vuur wat ik zag. Ik was dus met mezelf bezig, dat ik bang was.

Molletje was ook onrustig, die avond, dat merkte ik wel.

Ik probeerde naast haar te gaan zitten, maar ze bleef maar rondtribbelen.

Ik wist niet wat ik moest doen om haar rustig te maken, en kroop uiteindelijk van ellende maar achter het buro. Daar ben ik in slaap gevallen.

En die nacht gebeurde er dus iets verschrikkelijks.

De mensen en ik werden wakker van Mol. Ze lag te schokken en te trappelen in bed. En te krijsen.

De mensen hebben me later uitgelegd dat ze een e-pie-lep-sie had, of een be-roer-te.

Ze hebben de dokter nog gebeld, maar toen was het alweer voorbij.

Mol at daarna als een klein varkentje, met allemaal knorgeluidjes, en de mensen tilden haar weer in bed.

We probeerden allemaal een beetje te slapen, maar het lukte niet echt.

Ik was ongerust en de mensen ook, denk ik.

Ik had Mol nog nooit zo vreemd zien doen, en zo horen krijsen, terwijl er geen andere katten waren om tegen te krijsen.

Die middag gebeurde het nog een keer.

Het geluid dat Mol maakte, klonk helemaal niet als mijn Mol.

Ik was bang, en rende naar buiten.

Hier was iets helemaal niet goed.

De vrouw gilte, de man rende naar Mol en tilde haar op.

Ze was van de vensterbank gevallen, achter het buro.

De mensen deden heel druk en gingen daarna weg. Met Molletje in haar reistas.

Ik bleef heel lang buiten zitten. Tot het donker werd.

Toen waren Mol en de mensen nog steeds niet terug.

Ik ging heel voorzichtig naar binnen, en ging op mijn kurk liggen.

Ik durfde me niet te bewegen.

Toen de mensen terug kwamen lag Mol in de tas, en de vrouw had een helemaal nat gezicht.

De man zei tegen me dat Mol sliep.

Maar ik wist dat dat niet waar was.

Ze sliep niet. En het was Mol niet in die tas. Het was alleen haar

lijfje.

Mijn Mol was weg. Naar haar broertjes toe.

Ik was weer alleen.

17. ZONDER MOL

Maar ik was niet echt alleen.

Ik was alleen met de mensen.

De vrouw zei tegen mij dat zij en de man nu alleen waren met mij.

Dus we waren alle drie alleen geworden, zo zonder Mol.

En alle drie wisten we niet goed wat we nu moesten doen.

De vrouw was de hele tijd aan het huilen, en de man vaak ook.

Ik huilde ook, maar dat kon je niet zien aan de buitenkant.

De mensen groeven een groot gat in de tuin, waar ze Molletje in legden.

Ze maakten het gat weer dicht, en legden er bloemen op en mooie witte steentjes omheen.

Nu was Mol weer bij haar broers Popje en GroteBeer. Want die liggen daar ook.

Naast het grafje staat een klein houten huisje, waar ik vaak in ging zitten.

Zo was ik toch nog een beetje bij Mol.

Ik dacht in dat huisje aan haar, en dan deed mijn hart heel veel pijn.

Ik was zo bang dat ik mijn Molletje nooit meer zou zien.

Binnen in het grote huis wist ik niet zo goed hoe ik me moest

gedragen.

Molletje had mij steeds duidelijk gemaakt wat ik wel of niet mocht, en ik wist dat ze altijd gelijk had.

De vrouw wilde graag dat ik op het grote bed kwam. Maar dat vond ik eng. En het mocht niet van Mol.

Na een paar dagen durfde ik wel op bed te komen, maar niet als de mensen er ook op lagen.

Ik durfde er op als ik de enige was die op het bed lag.

Ik ging ook op de vensterbank zitten, boven de verwarming. Ik deed dat alleen als de vrouw me er op tilde. Want eigenlijk mocht het niet van Mol, dat wist ik heel goed.

Soms zat ik op de vensterbank, en dan hoorde ik Mol ineens. Ze mauwde, van onder de tafel waar ze altijd lag.

Dan sprong ik van de vensterbank af, en ging onder het kleed van de tafel kijken. Want misschien had ze me nodig.

Maar ik kon haar niet vinden.

Elke dag keek ik een paar keer onder die tafel, onder dat kleedje. Want ze was gisteren wel dood, maar misschien vandaag niet meer.

Maar nee, elke keer dat ik keek was ze nog steeds weg.

Ik rook nog wel haar geur, onder de tafel. In het midden, waar ze altijd op haar kussen lag te slapen.

Ik snuffelde daar aan die plek, en voelde me veilig. Het was de geur van liefde.

Ik wilde wel altijd onder de tafel blijven, bij die geur.

Maar dan zei de vrouw of man dat ik niet onder de tafel mocht, omdat dat de plek van Mol was.

Ja, dacht ik dan. Daarom zit ik hier.

Maar dat begrepen ze niet. En ik begreep niet waarom het niet

mocht.

En zo waren we alledrie alleen, met elkaar. Zo zonder Mol.

18. VOORGOED

In die tijd heb ik geleerd wat "voorgoed" betekent. Ik wist dat niet, want ik had voorgoed nog nooit meegemaakt.

Eigenlijk had ik het soowiesoo liever niet meegemaakt. Voorgoed betekent dat mijn lieve, lastige, mooie, stoere, slimme poezenvrouw Molly nooit meer terug komt. Ze is dus *voorgoed* weg.

Het heeft best een tijd geduurd, voordat ik dat snapte. Eigenlijk kun je het ook helemaal niet snappen. Want het is langer dan dat je naar de zon en de maan en de sterren bij elkaar zou vliegen. Voorgoed is wel heel erg lang. Het is langer dan je kunt denken, en langer dan je kunt leven. En veel en veel langer dan je zou willen. Het enige dat nog langer duurt dan voorgoed is de herinnering aan mijn Mol.

19. EN TOEN

Er is veel van mij. Ik heb veel haar op mijn lijf, veel tenen (aan één voorpoot heb ik er wel zes), veel buik, veel liefde maar ook veel

bangheid.

Mijn binnenkant en mijn buitenkant zijn allebei veel.

Ik wist, nu Mol er niet meer was, niet goed wat ik moest doen met al dat vele.

Mijn tenen en mijn buik en mijn haar waren natuurlijk niet zo'n probleem. Die had ik, en die heb ik ook gewoon gehouden.

Maar mijn bangzijn en mijn liefde, dat was lastiger.

Want mijn liefde was allemaal voor Mol, en toen Mol er nog was was ik veel minder angstig geweest.

Maar nu zat ik er mee, met die bangheid en die liefde.

Ik merkte dat de mensen ineens ook heel veel liefde over hadden. Ze hadden allemaal knuffels en aandacht teveel, die nergens meer naar toe konden nu Mol een ster was geworden.

Toen Mol nog leefde hadden ze me natuurlijk wel geaaid en eten gegeven, maar ik bleef toch een beetje te gast.

Te gast; zo heet dat als je bij iemand komt loosjeeren, maar als je daarna ook weer weg gaat. Terug naar huis.

Zo voelden we het alledrie wel een beetje, dat ik te gast was.

Maar ik had geen huis waar ik naar terug kon, en dat wisten de mensen ook.

Molletje was mijn huis geweest. En dat huis, waar ik gelukkig was geweest, was er niet meer.

En de mensen en ik waren nog niet thuis bij elkaar.

Ikzelf was bang dat ik nu niet meer in het huis mocht blijven wonen.

Terwijl de vrouw dacht dat ik weg zou gaan omdat Molletje er niet meer was. Dat heeft ze me verteld, later, toen alles goed was.

Alleen de man was er steeds zeker van dat ik zou blijven.

Maar hij moest ook nog aan mij wennen.

Dat zei hij niet tegen mij, maar tegen de vrouw. Hij was vergeten dat nog iemand hem kon horen, omdat Molletje doof was geweest.

Want ik hoorde het natuurlijk wél. En ik dacht toen dat ik ook nog aan hem moest wennen.

Eigenlijk waren we alledrie een beetje onzeker van elkaar.

20. JE BEST DOEN

Ik probeerde te zorgen dat ik mocht blijven door helemaal niet meer te krabben en te bijten.

Dat was best moeilijk, echt waar. Want ik was het nou eenmaal gewend, dat had ik altijd zo gedaan. Om me te verdedigen.

Het voelde dus ook veilig. Dat ik liet weten dat ik niet zomaar alles met me liet doen.

Maar ik wilde wél graag geaaid worden. Ik vond het eng, maar ook heel erg fijn.

Veel fijner dan ik me had kunnen indenken. Eindelijk snapte ik nou wat er zo lekker aan aaien is.

Het is heerlijk als iemand door je haren kriebelt, en onder je kin kietelt, en achter op je rug stevig op je huid krabbelt. Of je op die plek kriebelt waardoor je je zelf dan moet gaan wassen. Die plek zit bij mij op mijn rug, ongeveer op de helft.

Het lekkerste is nog wel als ik op mijn buik wordt geaaid. Mijn buik is groot en zacht en wollig, en ik merkte al snel hoe superlekker het aanvoelt als de vrouw me daar aaide, en krabbelde, en kleine piekjes maakte van mijn haren.

De vrouw had me meteen toen ik het huis binnen kwam al verteld dat ik er maar aan moest wennen dat ik kusjes kreeg. Of ik dat nou wilde of niet. Daar trek ik me niks van aan, zei ze. Ze beweerde dat ik toch zeker niet voor niks zo'n brede platte kop had. Daar moesten kusjes op landen. En ik weet best dat ze ook dacht dat ik niet zo goed kon bijten of krabben als ze me op mijn hoofd kuste. Eerst vond ik het heel eng, dat ge-kus. Ik snapte het niet. Wat moest dat met haar hoofd zo dichtbij het mijne? En wat was dat voor een geluid dat ze maakte, en waarom deed ze dat? Maar na een tijdje begon ik er aan te wennen. Het hoefde niet voor mij, maar ik begreep dat het haar manier was om te laten merken dat ze me lief vond.

Als ik geaaid werd, ging ik brommen als een als een klein motortje. En ik ging zelfs een beetje kwijlen, waar de mensen altijd om moesten lachen. En als ik het heel erg lekker vond viel mijn tong zelfs naar buiten, zonder dat ik er iets aan kon doen. En dan moesten de mensen nog meer lachen.

Soms ging het mis, en krabde ik ineens per ongeluk. Maar daarna pakte ik meteen met twee poten de hand vast die ik gebeten had, en gaf een klein likje. Om sorry te zeggen.

Ik merkte heus wel dat de mensen soms een beetje bang van me waren. Door dat bijten en dat krabben dat ik had gedaan. En dus nog steeds wel eens deed. Popje en Mol en Beer krabden nooit. Nou ja, Molletje wel eens als de vrouw haar kamde. Maar dat was vroeger. Toen ze net bij de mensen woonde. En Beer ook wel eens, maar dat was ook vroeger. Toen hij net bij

de mensen woonde.

Bijten deden ze soowiesoo niet, zegt de vrouw. Dus dat waren de mensen ook niet gewend.

De vrouw vroeg me een keer of ik het leuk zou vinden als zij mij beet?

Nee, dacht ik meteen. Ik zou dat zeker weten niet leuk vinden. Ik zou er zelfs heel bang van worden, als de vrouw me beet.

De rouw zei Nou, zie je wel? Dat bedoel ik.

En ik begreep wat ze me probeerde te vertellen.

21. SPECIAAL, WIE IK?

De mensen vertelden me de hele tijd dat ze zo blij waren dat ik er nog was, nu Mol een prachtige ster was geworden.

Ze zeiden steeds dat ik zo goed voor Mol had gezorgd. En dat ze het heel bijzonder vonden dat ik dat had gedaan.

Maar dat snapte ik eigenlijk niet.

Mijn Molletje was oud en bangig en in de war geweest. Ze had iemand nodig die haar hielp.

Dus dan was het toch gewoon logies dat ik dat deed?

Ik vind het heel verdrietig als iemand bang is.

Ik ben zelf ook vaak bang, en dat is het ergste gevoel dat er is.

Dan voel je je helemaal alleen en ienie-mienie-klein en onzichtbaar.

Ik wilde persee niet dat mijn Mol zich zo zou voelen.

Bovendien hielp ik haar graag, want Molletje was en is mijn vrouw. Mijn allermooiste, allerliefste peozenvrouw.

Ik had het nog wel honderd jaar willen doen, kón dat maar.

Maar de mensen zeiden stééds weer tegen me dat ik zo lief was, en zo speciaal.

En de vrouw fluisterde in mijn oor (mijn halve oor, maar ik verstond het toch) dat ze hoopte dat ik altijd zou blijven. Dat ik mijn leven lang zou mogen blijven, als ik dat wilde. Dat zij en de man dat heel fijn zouden vinden.

Dat was ook wat ik het allerliefste wilde.

Alleen wist ik nog niet precies hoe ik dat aan mijn mensen moest laten weten.

Toen bedacht ik me dat ik dat wilde gaan leren. Hoe je met mensen omgaat.

Zo ging dag na dag, week na week, voorbij. Zonder Mol.

We dachten allemaal aan haar, en daardoor was ze er toch nog.

We misten haar ontzettend. De hele tijd.

Maar we moesten nu met zijn drietjes verder.

En hoewel we dat alledrie probeerden, was het best een moeilijke tijd.

22. ALLEEN MAAR BANG

Want ja, ik kon natuurlijk niet zomaar mezelf helemaal veranderen. Ook al had ik dat wel gewild.

Maar je kunt je verleden niet achterlaten. Dat gaat altijd met je mee, waar je ook heen gaat.

Ook nu ik hier mocht wonen, was mijn verleden met mij mee verhuisd.

En nu ik alleen was met de mensen kreeg ik best heel vaak ineens de bibberaatsies.

Zo zonder Mol was ik de enige kat in huis, en dat was moeilijk. Ik had niemand meer bij wie ik kon afkijken hoe dat moet, een huiskat zijn.

Ik was bang. Voor alles. En voor iedereen. Bijna alles en iedereen dan. Niet voor de mensen.

Of nou ja, wél voor alles en iedereen. Eerlijk is eerlijk: ook voor de mensen.

Als ze te snel liepen, als ze hoestten, als ze met een plestik tas ritselden, als ze binnen kwamen, als ze papier verfrummelden, dan schrok ik me een hoedje.

Als ze te dicht langs me heen liepen was ik bang voor hun voeten, dat ze me gingen schoppen.

Als de vrouw me wilde aaien en ze bewoog zich te snel naar me toe, dook ik in elkaar. Dan dacht ik dat ze me pijn wilde doen.

Als we aan het spelen waren en de vrouw gooide een balletje, raakte ik in paniek omdat ik dacht dat ze me wilde slaan.

Als ik aan het eten was en de mensen liepen langs stopte ik meteen met eten. En bleef ze in de gaten houden tot ze voorbij waren. Eten en opletten, dat kan ik niet tegelijk.

Als de man zijn jas aandeed rende ik laag over de grond naar buiten.

Ik zag dan helemaal niet meer dat hij het was, maar ik zag een sielhoe-et. Van een man die me pijn ging doen. O, dat vond ik zo eng.

Daarom deed de man na een tijdje zijn jas al buiten uit, als hij

naar huis kwam. En hij deed hem ook pas buiten ons huis weer aan.

Maar zelfs als de man die jas alleen maar pakte, was ik al bang. Die jas die maakte een geluid dat ik zó verschrikkelijk eng vond dat ik altijd meteen naar buiten sjeesde. Voordat de man die zo ritselde me iets kon doen.

Ja, dat ritselen. Dat was het allerengste.

Als er iets ritselde, was ik weer terug bij toen. Toen ik geslagen en geschopt werd, en nergens heen kon. Dan was ik eventjes helemaal vergeten dat ik daar nu niet meer was.

Op een dag trok de vrouw toen ze naar bed wilde gaan haar riem uit haar broek, terwijl ze me aankeek.

Dat herkende ik, dus ik kroop op mijn buik zo snel mogelijk naar buiten en wilde niet meer binnen komen.

De vrouw moest een beetje huilen en bleef me maar zeggen dat alles goed was.

Maar ik heb een half uur buiten in de regen op het terras gezeten, voordat ik weer naar binnen durfde te komen.

Toen de vrouw me een keer aan het aaien was, op het grote bed, draaiden we ons alletwee tegelijk om. Daardoor tikte de vrouw met haar hand tegen mijn mond aan.

Meteen verstopte ik me onder het bed.

De vrouw ging op haar knieën voor het bed zitten en zei wel miljoen keer sorry. Dat het per ongeluk was geweest.

Maar ik dacht alleen maar zie je wel, ik wist het wel.

De vrouw was er weleens wanhopig van.

En soms kon ze er niet meer zo goed tegen dat ze me de hele tijd bang maakte terwijl ze dat niet zo bedoelde, zei ze me later.

Ze had het idee dat ze alles fout deed met mij.

Ik was een keer in de tuin geweest, om lekker in het zonnetje te liggen.

Toen ik binnenkwam zat de vrouw op de grond en lagen er twee boeken op de vloer. Die lagen er nog niet toen ik de tuin in was gegaan.

Daar schrok ik zo van dat ik meteen weer naar buiten rende.

De man werd een beetje boos op de vrouw en riep kijk nou, je hebt hem bang gemaakt.

De vrouw zei dat ze alleen maar aan het opruimen was, en dat ze niks meer durfde te doen in haar eigen huis.

Ze zat te mopperen dat ze het gevoel had dat ze op eieren moest lopen, maar die heb ik nooit zien liggen.

Die hadden me dan toch op moeten vallen?

En toch bleven we met zijn drietjes doorgaan, met of zonder die eieren.

Want, zoals de vrouw altijd zegt: "andere smaken zijn er niet".

Dan bedoelt ze dat iets *moet*, dat het niet anders kan.

Dus we moesten alledrie maar aan die enige smaak wennen.

23. GERED

Op een dag zat ik in een verkeerde tuin. Het was een tuin verderop, die niet van ons was.

Het was best lastig om er te komen. Maar ik had een andere kater dat zien doen, en wilde het ook eens proberen.

Het leek me heel erg stoer.

Ik was over de daken van de schuurtjes gelopen, en had me via

een boom naar beneden laten zakken. Het was moeilijk, maar het was me gelukt.

Ik liep een tijdje rond in de andere tuin, maar er was eigenlijk helemaal niet zoveel te zien.

Alleen gras. Maar ja, dat heb ik zelf ook in mijn tuin.

Ik wilde weer terug, om in mijn mand te gaan liggen en uit te rusten van mijn avontuur.

Maar het lukte me niet om in de boom omhoog te klimmen.

Er was ook nog een hek, maar dat was veel te hoog. Zo hoog zou ik nooit kunnen springen. En het hek wiebelde heel erg, dus dat was ekstra eng.

Ik bleef maar heen en weer lopen, terwijl ik steeds ongeruster werd.

Zou ik ooit nog wel naar huis terug kunnen gaan?

Na een tijdje kwam de vrouw onze tuin in om te kijken waar ik was, en zag me een paar tuinen verderop zitten.

Ze riep me, en ik piepte.

Ik liep naar het hek van de tuin toe, deed een klein sprongetje en zakte weer naar beneden.

De vrouw riep me nog een paar keer, maar ik durfde niet over het hek te springen.

Ik liep door die vreemde tuin, en piepte van angst heel hoog.

Ineens zag ik dat de vrouw over twee hekjes klom en door de tuinen heen liep. Ze kwam naar mij toe.

Ik was verbaasd, want ze kon best goed klimmen voor een mens.

Toen ze bij mij was, aaide ze me en zei dat ik een suffie was.

Daarna pakte ze me op en droeg mij in haar armen naar onze eigen tuin.

Dat ging allemaal prima totdat ze me over het laatste hek wilde

tillen.

Daar schrok ik van, want ik dacht dat ze me achter wilde laten. Ik begon met mijn voorpoten te maaien en raakte een paar keer de arm van de vrouw.

Ze zei een heel lelijk woord, wat ik nooit zou mogen zeggen, maar ze hield me vast. En tilde me over het laatste hek, naar onze eigen tuin.

Het bloed liep over haar arm naar de grond terwijl ze zelf terugklom.

Had ik dat gedaan? Ik schaamde me een beetje, maar ik kon er echt niks aan doen dat ik zo bang was geworden.

Ik liep naar haar toe en gaf haar kopjes en maakte kleine prrrrrt-geluidjes om haar te troosten.

Ze zei dat ze heus wel snapte dat ik het zo niet had bedoeld, maar dat ze me de volgende keer gewoon zou laten zitten als ik nog eens naar die tuin ging.

Ik wist niet zeker of ze dat echt meende, dus ik heb het maar nooit meer gedaan.

24. DE DOKTER

De eerste keer dat ik naar de dierendokter moest, tilden de mensen me in een soort tas. Een reistas, heet dat.

Maar ik wilde helemaal niet op reis.

Ik had die hele ochtend al het gevoel gehad dat er iets aan de hand was, maar ik kon er niet precies de poot op leggen wát dan. Ik stond gewoon bij de boekenkast te eten toen de vrouw me ineens optilde.

Wat krijgen we nou weer, dacht ik. Want ze had me juist naar binnen geroepen om te komen eten.

Ik lag lekker in mijn mand in mijn tuin en wilde eerst niet binnen komen. Maar toen liet ze me een paar blokjes runderhart zien en ruiken. Ja, daar ben ik dol op, dus ik kwam toch maar.

En dan nu dit.

Terwijl ik in de lucht hing zag ik dat we naar die tas liepen.

Ik probeerde me te verzetten, maar de vrouw had me stevig vast.

Ze zette me in de tas, en mijn man begon die tas dicht te ritsen.

De vrouw had me bij mijn nek vast en duwde mijn hoofd naar beneden.

Ze dacht zeker dat ik dan niks kon doen.

Ha, dan had ze buiten mijn achterpoten gerekend.

Als een roodeeopaard sloeg ik mijn achterpoten met volle kracht schuin omhoog. Recht in het gezicht van de vrouw, die nog steeds mijn nek vasthield.

Ik zag nog net de verbazing op de gezichten van de mensen toen ik snel naar buiten rende.

Met een bloedende kin kwam de vrouw de tuin in.

Ze praatte zachtjes tegen me. Maar ik kon heel goed horen dat er iets niet klopte aan haar stem.

Ja, dacht ik, ik ben daar gek. Ik kom echt niet naar je toe als je me weer in die tas gaat doen.

Dus ik liep op een draf naar het kleine huisje bij het grafje en ging erin zitten.

Daar zou ze me nooit kunnen vinden.

Met bloed op haar kin en in haar nek liep kwam de vrouw naar het huisje lopen. Ze ging door haar knieën en tilde me aan mijn nekvel naar buiten. Terwijl ze ook nog eens mijn achterpoten

vasthield.

"Druiloor, ik zie je toch meteen zitten?" zei ze tegen me.

Tja, wat doe je dan? Niks meer.

Of jawel, dan ga je dus naar de dokter.

Dat viel me nog best mee.

Het was een aardige dokter.

Hij vond me mooi, en zei dat ik er uitzag als een echte straatjongen.

Daarom vond hij dat ik eigenlijk André zou moeten heten. Naar een of andere Amsterdamse zanger die ook dik was geweest en brede schouders had, en geen nek.

Ik wist niet zeker of dat nou een kompliment was of niet, dus ik zei niks.

Ik was te dik, maar kernegezond, zei hij.

Te dik? Ik was best een beetje beledigd. Ik ben groot, en gespierd. Vooral op mijn buik.

Dat hoort zo, vind ik, als kater. Of als poes. Dat hoort gewoon zo als kat.

De mensen moesten lachen, maar de man zei tegen mij dat ze me niet uitlachten.

Ook daar was ik niet zeker van.

Later toen we weer thuis waren was ik vreselijk blij.

Ik was helemaal opgelucht dat ik uit die tas mocht. Ik rende mijn tuin in en maakte allemaal kleine geluidjes, zo blij was ik.

Mijn mensen kwamen naar buiten en vroegen wat ik allemaal aan het vertellen was.

Ik ging meteen op mijn rug liggen rollen om te laten zien dat ik het fijn vond dat ik weer in mijn eigen tuin was.

De vrouw kwam me aaien en gaf me ook een kus. Ik gaf ik likjes

en kopjes aan haar kin. Er zat een snee in.
Dat komt door jou, zei ze.
Maar dat kan ik haast niet geloven, zo iets zou ik echt nooit doen.

25. TEST, EEN TWEE DRIE

We bleven het alledrie proberen, en zo wenden we tenslotte aan elkaar.
Het ging niet snel, maar dat kan ook niet zomaar.
Daar gaat een hele hoop tijd overheen. Allemaal dagen en nachten, waarin je denkt dat er nooit meer iets verandert.
Maar je moet wachten en geduld hebben. Heel veel geduld.

De mensen dachten een tijdlang dat het nooit goed zou komen, dat ik altijd bang zou blijven.
Maar ze wisten niet dat ik ze uitprobeerde.
Ik wilde mezelf niet zomaar overgeven, en dan later merken dat ik een fout had gemaakt.
Dat ik mijn vertrouwen weer in zou moeten trekken.

Na een hele tijd, wel anderhalf jaar in mensentijd, wist ik het zeker. Ik wist zeker dat ik op de mensen kon rekenen.
Voor de mensen kwam dat heel plotseling, vertelden ze me. Maar voor mij niet.
Want ik had stiekem allerlei experimenten gedaan. Om te testen of ze me niet in de steek zouden laten, of pijn zouden gaan doen.
Ik had op bed overgegeven, drie keer op een avond. Elke keer weer op een schoon bed. En toch mocht ik blijven liggen, omdat ik een beetje ziekjes was.

Ik maakte krassen op het buro, omdat ik me uitrekte en dan mijn nagels in het blad probeerde te slaan.

Ik kwam binnen met vieze voeten, omdat ik door mijn buitenweecee was gelopen. En klom toen op bed. De vrouw maakte mijn voeten schoon, en ik mocht blijven liggen. Zo deed ik allerlei kleine testjes, om te kijken wat de mensen zouden doen.

De grootste test kwam toen ik een keer gevochten had, met een andere kater.

Ik had verloren. Mijn hele lijf zat onder de vieze modder. En ook nog vol met krabben en beten.

Om heel eerlijk te zijn had ik ook nog een beetje over mezelf heen geplast, zo bang was ik geweest.

Ik durfde niet zo goed naar binnen te gaan, want ik schaamde me. Dus ik bleef in de tuin en voelde me alleen, en verdrietig.

Na een tijdje kwam de man de tuin in. Hij merkte dat er iets was, en probeerde me gerust te stellen.

Hij voelde dat ik helemaal nat was, en tilde me voorzichtig naar binnen. Daar maakte hij me droog met een handdoek, en kamde mijn haren.

Toen gingen we samen naar de slaapkamer, waar de vrouw was.

De man tilde me op bed en zei tegen de vrouw dat ik waarschijnlijk had gevochten.

En dat ik nu mank liep met één voorpootje.

De vrouw aaide me, en zei wat een druif ben je ook. Je bent Pop toch niet, dat je gaat vechten en verliezen?

Ze wilde mijn voorpoot bekijken, maar dat deed pijn. Dus ik piepte en trok mijn poot terug.

De vrouw pakte heel voorzichtig weer mijn poot, terwijl de man mijn hoofd aaide.

Ze voelde tot ze een diepe kras voelde. Au. Dat deed echt superveel pijn. Ik trok mijn poot weer terug. Ik moet toch even kijken, Bol, zei ze, ik wil je alleen maar helpen. Toen zuchtte ik diep en stak mijn poot naar voren, naar de vrouw. Met de rest van mijn lijf leunde ik tegen de man aan. Met hele zachte vingers voelde ze of ik mijn poot nog kon bewegen. De man haalde be-tadi-ne, dat was om te zorgen dat het niet ging ontsteken. Dat deed de vrouw op zo'n rond wattendingetje en toen op de snee. Ze gaf me een kus, en zei dat ik maar lekker moest gaan slapen. Terwijl ze wegliepen hoorde ik de vrouw zeggen dat ik veel te zachtaardig was voor het buitenleven. ja, zei de man, het is maar goed dat hij hier is komen wonen.

En zo slaagden de mensen voor alle tests die ik had bedacht. Ze waren *mijn* mensen geworden.

Ik durfde steeds meer.

Ik zat niet meer alleen op mijn kurk. Ik wandelde door het huis, en liep over de schouw in de woonkamer. Ik sprong op het buro en ging dan op de vensterbank zitten.

Ik klom zelf op het grote bed, en lag daar lekker languit te slapen. Ik kwam zelfs wel eens keihard binnen gerend uit de tuin, omdat ik blij was. Dan wilde ik spelen.

Mijn vrouw had prachtige veren gekocht voor mij. Het waren veren van fa-zan-ten. Groot en mooi en bruinzwart gestreept. Net als ik dus, eigenlijk.

Mijn mensen haalden dan een veer onder het rode kleedje in de slaapkamer door dat we Stip noemen. Omdat het rond is.

En als ik die veren zag, dan werd ik helemaal wild. Dan durfde ik alles, om die veer maar te pakken te krijgen.

Mijn mensen zeggen dat ik nog steeds heel bescheiden ben.

Vergeleken bij Pop en Mol en Beer.

Maar ja, ik ben dan ook mezelf.

Soms durf ik om iets te vragen. En dat krijg ik ook altijd. Want mijn mensen zijn blij dat ik het durf.

Ik ben dol op knuffelen, en op kusjes krijgen. Als mijn mensen een kusgeluidje maken hou ik mijn hoofd schuin omhoog. Zodat er een kusje op kan landen.

En ik geef mijn vrouw ook kusjes terug. Ik ga met mijn mond open langs haar neus. Eerst geeft zij mij kusjes, en daarna ik haar.

Ik was de handen van mijn man, en het haar van mijn vrouw.

Soms liggen we met zijn drietjes op het grote bed, en word ik zo hard geknuffeld dat ik per ongeluk ga kwijlen. En dat mijn tong uit mijn mond valt. Dan zegt mijn man altijd: Steek je nou je tong naar me uit?

Dan ben ik helemaal wappie, zo noemen we dat.

Ik weet dat er altijd eten is voor mij. Jammer dat het vaak die-eet-brokken zijn, maar toch. Ik heb nooit meer honger.

Ik vertrouw mijn mensen, en ik weet dat zij mij vertrouwen.

Ik weet dat ik Bolle heet. Althans, zo noemen mijn mensen me.

Omdat ik rond ben, zeggen ze.

Dat is natuurlijk helemaal niet waar, want ik ben gespierd en slank.

In het begin noemden ze me ook wel eens De Potvis. Dat is haast nog erger. Ik ben geen vis, en ik ben zeker niet dik.

Maar ik luister toch als ze me roepen.

26. DE CIRKEL DEEL TWEE

Sinds kort slaap ik op een heel zacht dekentje. Dat dekentje ligt op het grote bed.

Het is een flies-dekentje, met harten erop.

Ik hou helemaal niet van flies, maar wel van deze deken.

Want deze deken was van mijn Molletje.

Ik rook het meteen toen mijn vrouw de deken aan mij gaf. Ook al is de deken gewassen, ik ruik Mol nog steeds.

Het is een fijne deken. Hij is warm en zacht en frummelig, net als mijn Mol.

Mijn cirkel heeft Mol niet kunnen redden. Maar mijn cirkel heeft er wel voor gezorgd dat ze een fijne laatste tijd heeft gehad. Dus misschien heeft hij toch wel een beetje geholpen.

Nog steeds ben ik een cirkel, samen met mijn mensen. In het midden van de cirkel is het leeg.

Dat kan, bij een cirkel.

In die leegte is de herinnering aan mijn Molletje, en aan Pop en Beer. Die bewaren we, met onze cirkel.

Die cirkel maken we uit res-pekt.

We hopen dat er voorlopig niemand van ons drie binnenin de cirkel komt te staan.

Want we willen hier graag nog een tijd blijven, en van elkaar houden.

Ik weet nu waar mijn thuis is. Bij mijn mensen.

En mijn mensen zijn ook weer thuis. Bij mij.

Zo zijn we alledrie thuisgekomen. Bij elkaar.

Mol en ik

Grote Beer

Pop